

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **J. P.**, narozený dne XXX
bytem XXX

proti
žalovanému: **ministr obrany**
sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017 č. j. MO 30062/2017-1322,

takto:

- I. Žaloba se odmítá v části, v níž žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost zaslat žalobci originály s kulatým razítkem ministra obrany, a to dvou rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 9. 1. 2017 sp. zn. SpMO 1828-12/2016-7542KM, sp. zn. SpMO 1828-13/2016-7542KM, a sdělení Ministerstva obrany ze dne 9. 1. 2017 sp. zn. 1828-11/2016-7542KM nazvané *Poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb.*
- II. Ve zbylé části se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výroku I. rozhodnutí ministra obrany (dále též „rozkladový orgán“) ze dne 24. 2. 2017 č. j. MO 30062/2017-1322, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva obrany, ředitele Kanceláře ministra (dále též „povinný subjekt“), ze dne 9. 1. 2017 sp. zn. SpMO 1828-12/2016-7542KM. Tímto rozhodnutím povinný subjekt částečně odmítl žádost žadatele, nyní žalobce, o poskytnutí informace k jeho nároku na výsluhový příspěvek, a to, že žadateli nebudou poskytnuty informace na otázky označené čísly 1, 8, 9 s podotázkami 9a), 9b), 11, 14 až 17, 20, 21 s podotázkami 21a), 21b) a 22 s podotázkami 22a), 22b) a 22ba), podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), žalobce se jednotlivými otázkami domáhal výkladu právních a resortních předpisů,

a poskytnutí stanovisek (názorů) na jejich soulad s právními předpisy a Listinou základních práv a svobod.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí podanou žalobou. Žalobcem uplatněné námitky lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
3. *Zaprvé* žalobce trval na povinnosti rozkladového orgánu poskytnout mu požadovanou informaci odpovědí na otázku číslo jedna, a to: „*Odkdy a podle jakého právního předpisu a v jakých případech může ministr obrany kromě zmírnění dopadů zákona na jednotlivé osoby zvyšovat tvrdost zákona na jednotlivé osoby a dokonce nejen na jednotlivé osoby, ale i na celé skupiny osob nebo-li uplatňovat kolektivní vinu?*“. Odkázal k tomuto na rozklad, v němž uvedl, že podle stávajícího zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o vojácích*“), ministr obrany pravomoc zmírňovat dopady tvrdosti zákona, kterou mu umožňoval již zrušený zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*předchozí zákon o vojácích*“), zřejmě nemá. Žalobce nezjistil, že by zákon o vojácích ministroví obrany umožnil aplikovat tvrdost zákona. Odvolací soudy v trestním řízení přitom takovouto pravomocí disponují. Zodpovězení této otázky žalobce nepovažuje za vyloučené podle § 2 odst. 4 InfZ.
4. *Zadruhé* žalobce požadoval, aby soud uložil rozkladovému orgánu povinnost poskytnout mu originály tří písemností s kulatým razítkem ministra obrany, všechny ze dne 9. 1. 2017, a to dvou rozhodnutí Ministerstva obrany - sp. zn. SpMO 1828-12/2016-7542KM a sp. zn. SpMO 1828-13/2016-7542KM, a jednoho sdělení sp. zn. 1828-11/2016-7542KM nazvaného *Poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb.*, kterým byly poskytnuty informace žalobci. K tomuto požadavku uvedl, že měl snahu na Úřadu městské části Praha 9 si nechat ověřit písemnosti, na místě mu bylo sděleno, že obě rozhodnutí nejsou originální dokumenty, nýbrž kvalitní na barevné kopírce udělané kopie originálních dokumentů, ze kterých není možné pořídit ověřené kopie, a třetí písemnost – sdělení, je sice originální listina, chybí na ní však razítko ministra obrany.
5. V žalobě žalobce dále brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017 sp. zn. SpMO 1828/2016-7542KM o stížnosti na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace. Tímto rozhodnutím byl potvrzen postup povinného subjektu při vyřizování otázky číslo sedm a podotázek označených sedm b) a sedm d). Žalobce se dále domáhal informace odpovědí na otázku číslo sedm b). Tato část žaloby byla usnesením Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) ze dne 11. 5. 2017 č. j. 3 A 87/2017-43 vyloučena k samostatnému projednání, a byla jí přidělena sp. zn. 3 A 96/2017.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ad *zprv* odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že se žalobce domáhá odpovědi na zavádějící otázku, jíž se *de facto* domáhá potvrzení svého názoru, že ministr obrany ve svém rozkaze č. 35/1995 *Jednotná aplikace § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění zákona č. 226/1992 Sb. a zákona č. 34/1995* stanovil funkce, které pojmově nespádají pod vymezení stanovené v § 33 odst. 9 písm. c) předchozího zákona o vojácích. Byl tím vyloučen zápočet doby služby vojákům v těchto funkcích pro přiznání výluhového příspěvku, čímž údajně „*neoprávněně zvýšil tvrdost*“ zákona č. 34/1995 Sb. Úkolem žalovaného ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ však není, aby v režimu InfZ zdůvodňoval rozhodnutí ministra obrany realizované rozkazem č. 35/1995,

či poskytoval výklad zákona k souvisejícím zákonným ustanovením, popř. vedl se žalobcem o tomto polemiku. Výklad předmětných ustanovení byl žalobci již poskytnut Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 1. 2005 č. j. 7 A 142/2002-72, i Ústavním soudem v usnesení ze dne 28. 7. 2005 sp. zn. III. ÚS 196/05 v řízeních zahájených na návrh žalobce.

7. Ad zadruhé žalovaný uvedl, že požadavek na stejnopisy písemných vyhotovení požadovaných listin žalobce mohl a měl uplatnit u žalovaného a nezatežovat soud.
8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Při jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 12. února 2021, žalobce setrval na své dosavadní argumentaci. Nově zmínil, že si není vědom, z jakého důvodu povinný subjekt vydal na jeho jednu žádost dvě rozhodnutí, k čemuž se obdobně vyjádřil i žalovaný v jednom ze svých rozhodnutí, a to, že vydání dvou rozhodnutí k jedné žádosti bylo „unáhlené“ a „nebylo mu to zcela jasné“. Doplnil, že se domáhal informace podle Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce poukázal na to, že odpověď, která byla poskytnuta povinným subjektem na jeho otázky, nebyla veřejně publikovaná na internetových stránkách Ministerstva obrany, a domáhal se odpovědi na otázku číslo sedm b). Na místě požadoval od přítomného zástupce žalovaného, aby mu vydal originály požadovaných písemností. Žalobce v žalobě požadoval, aby soud provedl dokazování listinami, jež jsou obsahem správního spisu (žádost žalobce o informace, rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 1. 2017 sp. zn. SpMO 1828-12/2016-7542KM a sp. zn. SpMO 1828-13/2016-7542KM, a rozklady proti nim, sdělení sp. zn. 1828-11/2016-7542KM, rozhodnutí žalovaného o stížnosti), při jednání nové důkazy nežádal provést. V konečném návrhu žalobce zmínil, že nenašel odpověď na svou otázku v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005 č. j. 7 A 142/2002-72 ani v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005 sp. zn. III. ÚS 196/05 (obě soudní rozhodnutí viz níže, pozn. soudu), uvedená soudní rozhodnutí žalovaný v napadeném rozhodnutí přitom nezmínil, nýbrž až ve vyjádření k žalobě. Pokud by se tomu tak stalo, reagoval by žalobce na takové vyjádření více v žalobě. Žalovaný na své argumentaci setrval, žádné důkazy nežádal provést. K uvedenému se soud vyjádřil pod bodem 28. tohoto rozsudku.
10. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
12. Dne 13. 12. 2016 žadatel, nyní žalobce, požádal povinný subjekt o informace podle InfZ. V úvodu žádosti uvedl: *„je všeobecně známo, že k realizaci zákona č. 34/1995 Sb. v rezortu obrany byl vydán rozkaz ministra obrany č. 35/1995, který nezákonně rozšířil dopady zákona č. 34/1995 Sb. i na osoby, na které se zákon č. 34/1995 Sb. vůbec nevztahoval, a které nikdy nebyly a ani nemohly být žádným kádrovým rozkazem zařazeny (výraz podle zákona č. 34/1995 Sb., správně ovšem ustanoveny) do nikdy neexistující funkce zástupce pro politickochovoňnou práci.“* K tomuto uvedl 22 otázek a k některým z nich další podotázky, mimo jiné požadoval informace k otázce pod č. 1: *„Odkdy a podle jakého právního předpisu a v jakých případech může ministr obrany kromě zmírnění dopadů zákona na jednotlivé osoby zvyšovat tvrdost zákona na jednotlivé osoby a dokonce nejen na jednotlivé osoby, ale i na celé skupiny osob, nebo-li uplatňovat kolektivní vinu?“*

13. Součástí správního spisu je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005 č. j. 7 A 142/2002-72 ve věci shodných účastníků řízení. V něm se Nejvyšší správní soud na č. 1. 74 uvedl, že „*Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat soulad takového rozkazu ministra obrany (č. 35/1995, pozn. soudu) s právním řádem České republiky, neboť soudy nejsou takovým rozkazem vázány. Sporná věc byla tedy posouzena pouze z hlediska souladu s právním řádem České republiky, tedy především se zákonem č. 34/1995 Sb., který stanovil doby, které se nezapočítávaly jako doby rozhodné pro posouzení nároku na výsluhový příspěvek. V žalobcově případě je tedy nutno posoudit, zda některá z funkcí, které vykonával v armádě, pojmově nespadá pod vymezení stanovené v ust. § 33 odst. 9 zákona č. 34/1995 Sb., tedy zda-li je tu právní důvod pro vyloučení doby takové služby. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce vykonával mimo jiných i funkci zástupce velitele pro věci politické. Z pojmového označení této funkce je zřejmé, že náplní činnosti žalobce bylo politické působení na příslušníky bezpečnostního sboru tak, aby bylo dosaženo ideálům hlavní politické moci tehdejší republiky, tedy Komunistické strany Československa. Vzhledem k okolnosti, že z důvodové zprávy vydané k zákonu č. 34/1995 Sb. jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce odejmout určitou výhodu osobám, které se přímo podílely či spolupodílely na prosazování komunistické ideologie, je zřejmé, že výše specifikovanou funkci, kterou žalobce vykonával, je možné podřadit pod ust. § 33 odst. 9 písm. c) zákona č. 34/1995 Sb., tedy že se jednalo o funkci zástupce velitele pro politickovýchovnou práci. Nejvyšší správní soud se tak zcela ztotožňuje s výkladem zákona tak, jak byl proveden správním orgánem. ... Je věcí státu stanovit podmínky, za kterých zvýhodňuje určitou skupinu osob, to ovšem za předpokladu, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Ve veřejném zájmu nepochybně je prosazování principů demokracie a lidských práv. Stejně tak naopak nepochybně není ve veřejném zájmu zvýhodňování činnosti osob, které byly potlačováním lidských práv a demokratického systému a sloužily upevňování politického systému totalitního.*“
14. Dále je součástí správního spisu usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005 sp. zn. III. ÚS 196/05, kterým byla ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval, že „[p]odstata ústavní stížnosti spočívá v polemice s právními závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu - v nesouhlasu s právní úpravou (zák. č. 34/1995 Sb.) - a to v podstatě ve zcela shodném smyslu a rozsahu, jak tyto námitky byly uplatněny již v řízení před tímto správním soudem, s nimiž se Nejvyšší správní soud nejen zabýval, ale v odůvodnění svého (napadeného) rozhodnutí také náležitě vypořádal (§ 64 o. s. ř., § 157 odst. 2 o. s. ř.), včetně námítky stěžovatele týkající se toho, že nebyl seznámen s rozkazem ministra obrany č. 35/1995. Pod aspektem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy ČR), jež výlučně zakládá ingerenci Ústavního soudu do rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci, nelze Ministerstvu obrany ani Nejvyššímu správnímu soudu nic vytknout. Právní názor, který Nejvyšší správní soud zaujal v souladu s ústavní zásadou nezávislosti soudní moci (čl. 81, čl. 82 Ústavy ČR), má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a v aplikované právní úpravě (zák. č. 34/1995 Sb.). Ostatně soulad ve věci aplikovaného předpisu (zák. č. 34/1995 Sb.) s ústavním pořádkem byl podroben přezkumu Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 9/95 (107/1996 Sb.), v němž Ústavní soud k otázce zápočtu dob služby vojáků z povolání pro účely výsluhového příspěvku ve smyslu zákona č. 34/1995 Sb., kterým se doplňuje zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů, konstatoval následující: Je věcí státu stanovit podmínky, za kterých zvýhodňuje určitou skupinu osob, to ovšem za předpokladu, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Ve veřejném zájmu nepochybně je prosazování principů demokracie a lidských práv. Stejně tak naopak nepochybně není ve veřejném zájmu zvýhodňování činností osob, které,

at' přímo nebo nepřímo, byly potlačováním lidských práv a demokratického systému a sloužily upevňování politického systému totalitního. Aby se jednalo o retroaktivitu, musel by zákon odejmout, resp. zrušit nárok na výsluhový příspěvek zpětně, ke dni jeho přiznání, přičemž by již vyplacené částky musely být vráceny. Napadený zákon výslovně stanoví, že nesplňuje-li příslušná osoba nově upravené podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku nebo splňuje-li podmínky pro přiznání příspěvku v nižší částce, sníží se ode dne účinnosti zákona tento příspěvek na výši odpovídající zápočtu doby zaměstnání nebo se jeho výplata zastaví. Zákon tedy zcela jednoznačně stanoví svou účinnost do budoucna a je z tohoto hlediska v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Uvedeným nálezem je Ústavní soud vázán i v řízení o této ústavní stížnosti, neboť neshledal důvod - i když vzal v úvahu tvrzení stěžovatele v ústavní stížnosti - se od právního názoru, v něm vysloveném, odchýlit (čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR).“

15. Dále správní spis obsahuje Rozkaz ministra obrany č. 35 ze dne 14. 6. 1995 nazvaný *Jednotná aplikace § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění zákona č. 226/1992 Sb., a zákona č. 34/1995 Sb.*, v němž je mimo jiné stanoveno, kdo je příslušníkem Hlavní politické správy k § 33 odst. 9 písm. c) zákona o vojácích.
16. Povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí ze dne 9. 1. 2016 (opravným usnesením níže zmíněným došlo k opravě na rok 2017, pozn. soudu) sp. zn. SpMO 1828-12/2016-7542KM odmítl žadateli poskytnout informace na otázku č. 1. Důvodem je, že žadatel napadal zákonnou úpravu, a to změnu v započítávání doby konání služby vojáka z povolání rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek podle zákona ze dne 8. 2. 1995 č. 34/1995 Sb., kterým se doplňuje předchozí zákon o vojácích. Poukázal na rozkaz ministra obrany České republiky ze dne 14. 6. 1995 nazvaný *Jednotná aplikace § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění zákona č. 226/1992 Sb., a zákona č. 34/1995 Sb.*, který podle žadatele rozšířil okruh osob, na něž se tento zákonvztahuje. Podle povinného subjektu se jedná o vyjádření nesouhlasu žadatele se zákonnou či rezortní úpravu vyloučení doby konání služby, která není započitatelná do nároku na výsluhový příspěvek, a obviňování orgánů Ministerstva obrany z postupu podle těchto předpisů. Žadatel se požadovanou informací domáhá výkladu ustanovení § 2, § 134 a § 143 zákona o vojácích a rozkazu ministra obrany č. 35/1995. Podle § 2 odst. 4 InfZ se povinnost poskytovat informace však nevztahuje na dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Povinný subjekt k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015 č. j. 10 As 117/2014-64 a na odbornou literaturu. Konstatoval, že právo na informace není specifickou formou opravného prostředku či vytváření výkladových stanovisek. Účastník řízení se v konečném důsledku domáhá vytvoření nové informace, tedy ne již zaznamenaného obsahu ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ. Povinný subjekt v posledním odstavci na str. 5 zmínil, že požadovanými informacemi se již zabýval v soudním řízení iniciovaném žadatelem, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005 č. j. 7 A 142/2002-72 (shora citovaný) a usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005 sp. zn. III. ÚS 196/05 (též shora citované), ve věci nároku žadatele na výsluhový příspěvek. Proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu podal žadatel rozklad, o němž rozhodl rozkladový orgán napadeným rozhodnutím.
17. V napadeném rozhodnutí ze dne 24. 2. 2017 č. j. MO 30062/2017-1322 rozkladový orgán ohledně otázky č. 1 se ztotožnil s povinným subjektem, že je třeba odmítnout poskytnutí informace, neboť se jedná o dotaz na názor (stanovisko) či budoucí rozhodnutí. V konečném důsledku se žadatel domáhá vytvoření nových informací, a proto se plně ztotožnil se závěry povinného subjektu.

18. Opravným usnesením ze dne 28. 3. 2017 č. j. MO 61390/2017-7542KM byla opravena zřejmá nesprávnost týkající se roku vyhotovení u dvou rozhodnutí povinného subjektu (dne 9. 1. 2016), a to sp. zn. SpMO 1828-12/2016-7542KM a sp. zn. SpMO 1828-13/2016-7542KM, na správné datum 9. 1. 2017.
19. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
20. Podle § 2 odst. 4 InfZ *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
21. Podle § 3 odst. 3 InfZ *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*
22. *Ad zaprvé městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného i povinného orgánu, neboť s ohledem na okolnosti, které vedou žalobce k získání informací podle InfZ, je zřejmé, že otázka č. 1 zjevně nesměřuje k poskytnutí jakékoliv obecné informace ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, nýbrž se jedná ze strany žalobce o polemiku se správní praxí žalovaného ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ, s níž žalobce nesouhlasí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2015 č. j. 10 As 117/2014-64 dovedl, že „Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Krajský soud správně vyšel z judikatury NSS k tomuto ustanovení, zejména z rozsudků ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, ve věci „Ojivení, o. s.“, a ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 107/2011-70, č. 2493/2012 Sb. NSS. Ust. § 2 odst. 4 brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí apod. Uvedené samozřejmě neznamená, že by správní orgán nemohl vysvětlit adresátovi rozhodnutí, co rozhodnutí znamená, vysvětlit mu srozumitelně jeho důvody apod. To se však již neděje v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale v souladu s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).“*
23. V daném případě byla žalobcova právní otázka ohledně jeho nároku na výsluhy, jež byla hlavním motivem podání žádosti o poskytnutí informace, zodpovězena již v pravomocném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005 č. j. 7 A 142/2002-72, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005 sp. zn. III. ÚS 196/05. Těchto soudních rozhodnutí by si měl být žalobce vědom, neboť se ho bezprostředně týkaly, současně o nich byl v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu také řádně poučen na str. 5. Obě soudní rozhodnutí jsou součástí spisového materiálu žalovaného. Za irrelevantní městský soud proto považuje příměr žalobce k možnosti užít přísnější právní úpravu v odvolacím trestním řízení. V předmětném řízení nebyl žalobce uznán vinným či potrestán trestním soudem, ani státní zástupce nepodal v jeho neprospěch odvolání. Námitky prvního žalobního bodu nejsou proto důvodné.

24. *Ad zadruhé* městský soud konstatuje, že povinný orgán nemůže žalobci poskytnout své originály požadovaných rozhodnutí. Originál rozhodnutí je jen jeden, a ten je založen ve správním spisu správního orgánu. V daném případě byl žalobci proto zřejmě doručen stejnopis rozhodnutí. Z kopií připojených žalobcem k žalobě přitom nelze seznat, zda se jedná o kopie ze stejnopisu nebo o kopie z kopií.
25. Sdělení povinného subjektu o poskytnutí informací ze dne 9. 1. 2017 sp. zn. 1828-11/2016-7542KM sice není označeno úředním razítkem, nicméně povinnost opatřit úkon správního orgánu úředním razítkem je podle § 67 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), určena výhradně pro správní rozhodnutí. Sdělení je úkonem podle části čtvrté správního řádu, kde tato povinnost označovat sdělení úředním razítkem není v § 154 správního řádu stanovena. Krom toho se jedná o toliko formální nedostatek, který nemohl nijak porušit žalobcovo právo na spravedlivý proces, resp. žalobce ani nedoložil, jakým způsobem mu bylo tím zasaženo do práv. Žalobce dále nedoložil, že by se obrátil se svým požadavkem na žalovaného, resp. povinný orgán. Lze konstatovat, že z žalobcem uplatněných námitek nelze dovodit porušení jeho procesních práv, které by zakládalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně proti doručenému stejnopisu napadeného rozhodnutí nic žalobce nenamítal.
26. Městský soud konstatuje, že se jedná o otázku vedení řízení, v této části proto soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. c) s. ř. s., neboť v této části žalobu považuje za nepřipustnou, jelikož se jedná se o úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.
27. Městský soud *obiter dictum* doplňuje, že není dána jeho pravomoc napravit v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ryze formální chyby úředních písemností, které lze vyřešit postupem podle správního řádu, zejména podle § 70 správního řádu (oprava zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí) nebo § 156 odst. 1 správního řádu (oprava vad vyjádření, osvědčení nebo sdělení). Tento závěr je rovněž v souladu se zásadou subsidiarity soudních ochrany proti úkonům veřejné správy (§ 5 s. ř. s.).
28. K námitkám nově uplatněným při jednání, popsaným pod bodem 9. tohoto rozsudku, soud uvádí, že se jedná o opožděně uplatněné námitky, k nimž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Návrh žalobce z žaloby, aby soud prováděl další dokazování listinami popsanými pod bodem 9. tohoto rozsudku, které jsou součástí správního spisu, soud odmítl, neboť správním spisem a písemnostmi v něm uvedenými se zabýval při přípravě k jednání, správní spis je soud povinen znát a také z něj vychází, žádná nová skutečnost tím by nebyla ani zjištěna. Ostatně žalobce při jednání žádné důkazy nepožadoval. Žalobce v konečném návrhu zmínil, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005 č. j. 7 A 142/2002-72 ani usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005 sp. zn. III. ÚS 196/05. Pokud by se tomu tak stalo, reagoval by na takové vyjádření více v žalobě. Městský soud se neztotožnil se žalobcem. Jak vyplývá z posledního odstavce na str. 5 rozhodnutí povinného subjektu, povinný subjekt v něm argumentoval oběma zmiňovanými soudními rozhodnutími. Žalobce v rozkladu ze dne 23. 1. 2017 uvedl, že si je obou rozhodnutí vědom, a dále proti nim nebrojil. Podle soudu nebyl proto důvod, aby žalovaný se blíže touto otázkou zabýval, neboť žalobce tím námitku žádnou neuplatnil. Je třeba připomenout, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí povinného subjektu i napadené rozhodnutí orgánu posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Uvedená

soudní rozhodnutí byla zmíněna prvostupňovým správním orgánem, nejednalo se tudíž o novou skutečnost uplatněnou žalovaným až ve vyjádření k žalobě.

29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pod výrokem II. rozsudku ve zbylé části zamítl.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení pod výrokem III. rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. února 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu